

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (sedmo vijeće)

8. listopada 2020.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Carinska unija – Uredba (EEZ) br. 2913/92 – Carinski zakonik Zajednice – Članak 121. stavak 1. – Postupak unutarnje proizvodnje – Puštanje u slobodan promet – Nastanak carinskog duga – Utvrđivanje duga – Pojam ‚elementi izračuna poreza‘ – Uzimanje u obzir povlaštene tarifne mjere”

U predmetu C-330/19,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Hoge Raad der Nederlanden (Vrhovni sud Nizozemske), odlukom od 19. travnja 2019., koju je Sud zaprimio 23. travnja 2019., u postupku

Staatssecretaris van Financiën

protiv

Exter BV,

SUD (sedmo vijeće),

u sastavu: A. Kumin (izvjestitelj), predsjednik vijeća, T. von Danwitz i P. G. Xuereb, suci,

nezavisni odvjetnik: H. Saugmandsgaard Øe,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za Exter BV, M. Boekhoud,
 - za nizozemsku vladu, M. Bulterman i H. S. Gijzen, u svojstvu agenata,
 - za Europsku komisiju, F. Clotuche-Duvieusart i P. Vanden Heede, u svojstvu agenata,
- odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez mišljenja,
donosi sljedeću

* Jezik postupka: nizozemski

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 121. stavka 1. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice (SL 1992., L 302, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 2., str. 110., u daljnjem tekstu: Carinski zakonik).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru spora između Staatssecretaris van Financiën (državni tajnik za financije, Nizozemska) i društva Exter BV u vezi s primjenom povlaštene tarifne mjere.

Pravni okvir

- 3 Carinski zakonik je od 1. svibnja 2016. stavljen izvan snage i zamijenjen Uredbom (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. listopada 2013. o Carinskom zakoniku Unije (SL 2013., L 269, str. 1. i ispravci SL 2013., L 287, str. 90.; SL 2016., L 70, str. 64. i SL 2018., L 294, str. 44.). Međutim, uzimajući u obzir vrijeme nastanka činjenica u glavnom predmetu, Carinski zakonik i dalje se primjenjuje na taj predmet.

- 4 Članak 20. Carinskog zakonika propisivao je:

„1. Carine koje se zakonski potražuju kada nastane carinski dug temelje se na Carinskoj tarifi Europskih zajednica.

[...]

3. Carinska tarifa Europskih zajednica sadržava:

- (a) kombiniranu nomenklaturu robe;

[...]

- (c) stope i druge stavke davanja koje se obično primjenjuju na robu obuhvaćenu kombiniranom nomenklaturom s obzirom na:

- carine;

[...]

- (d) povlaštene tarifne mjere sadržane u ugovorima koje je Zajednica sklopila s određenim zemljama ili skupinama zemalja i koje predviđaju odobravanje povlaštenog tarifnog postupanja;

- (e) povlaštene tarifne mjere koje je Zajednica jednostrano donijela za određene zemlje, skupine zemalja ili područja;

- (f) samostalne suspenzivne mjere koje predviđaju smanjenje ili oslobađanje od uvoznih carina koje se naplaćuju na određenu robu;

- (g) ostale tarifne mjere predviđene drugim zakonodavstvom Zajednice.

[...]”

5 Članak 114. tog zakonika, u naslovu D., nazvanom „Unutarnja proizvodnja”, glasio je:

„1. Ne dovodeći u pitanje odredbu članka 115. ove Uredbe, postupak unutarnje proizvodnje dopušta da se sljedeća roba koristi u carinskom području Zajednice u jednoj ili više proizvodnih radnji:

- (a) roba koja nije roba Zajednice i koja je namijenjena ponovnom izvozu iz carinskog područja Zajednice u obliku dobivenih proizvoda, s tim da ta roba ne podliježe plaćanju uvoznih carina niti mjerama trgovinske politike;
- (b) roba puštena u slobodni promet uz plaćanje uvoznih carina za koju se može odobriti povrat ili otpust carine, ako se izveze iz carinskog područja Zajednice u obliku dobivenih proizvoda.

2. Sljedeći izrazi imaju sljedeća značenja:

- (a) suspenzivni sustav: olakšice kod postupka unutarnje proizvodnje kako je predviđeno u stavku 1. točki (a);

[...]

- (c) proizvodne radnje:

- obrada robe, uključujući postavljanje, sastavljanje ili ugradnja u drugu robu;
- prerada robe;
- popravak robe, uključujući obnavljanje i osposobljavanje;

ili

- uporaba određene robe koja je pobliže opisana u skladu s postupkom Odbora, a koja se ne nalazi u dobivenim proizvodima, ali omogućava ili olakšava proizvodnju tih proizvoda, čak i ako je u cijelosti ili djelomice utrošena u tom postupku;

- (d) dobiveni proizvodi znači svi proizvodi nastali proizvodnim radnjama;

[...]”

6 Članak 120. navedenog zakonika propisivao je:

„Slučajevi u kojima i uvjeti pod kojima se smatra da su roba u nepromijenjenom stanju ili dobiveni proizvodi pušteni u slobodni promet mogu se utvrditi u skladu s postupkom Odbora.”

7 Članak 121. Carinskog zakonika glasio je kako slijedi:

„1. Pridržavajući se članka 122., u slučaju nastanka carinskog duga, iznos duga utvrđuje se na temelju elemenata obračuna [izračuna] poreza koji se primjenjuje na uvoznu robu u vrijeme prihvaćanja deklaracije za stavljanje te robe u postupak unutarnje proizvodnje.

2. Ako je u vrijeme iz stavka 1. uvozna roba ispunila uvjete kvalitete za primjenu povlaštenog tarifnog postupanja u okviru carinskih kvota ili plafona, ta roba ispunjava uvjete za svako postojeće povlašteno tarifno postupanje za istovjetnu robu u vrijeme prihvaćanja deklaracije za puštanje robe u slobodni promet.”

Glavni postupak i prethodno pitanje

- 8 Exter je poduzetnik u prehrambenoj industriji, koji hidrolizate bjelančevina (u daljnjem tekstu: hidrolizati) prerađuje u sastojak koji služi kao osnova za proizvodnju temeljaca.
- 9 Na tom je temelju od 23. svibnja 2012. do 23. svibnja 2015. imao odobrenje za korištenje carinskim postupkom unutarnje proizvodnje uz primjenu suspenzivnog sustava za hidrolizate. U razdoblju između 12. studenoga 2012. i 17. lipnja 2013. taj je poduzetnik stavio u carinski postupak unutarnje proizvodnje više pošiljaka hidrolizata podrijetlom iz Tajlanda (u daljnjem tekstu: predmetni proizvodi).
- 10 U vrijeme prihvaćanja carinskih deklaracija uobičajena stopa carina koja je odgovarala tarifnom podbroju pod koji su ti proizvodi razvrstani iznosila je 12,8 %. Međutim, kao iznimku od uobičajene stope, do 31. prosinca 2013., na hidrolizate se primjenjivala povlaštena tarifna mjera prema kojoj je navedena uobičajena stopa za te proizvode bila smanjena na 8,9 % ako su bili podrijetlom iz zemlje korisnika, poput Tajlanda, u skladu s člankom 6. stavkom 3. i člankom 7. Uredbe Vijeća (EZ) br. 732/2008 od 22. srpnja 2008. o primjeni sustava općih carinskih povlastica od 1. siječnja 2009. te o izmjeni uredbi (EZ) br. 552/97, (EZ) br. 1933/2006 i uredbi Komisije (EZ) br. 1100/2006 i (EZ) br. 964/2007 (SL 2008., L 211, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 81., str. 257.), kako je izmijenjena Uredbom (EU) br. 512/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2011. (SL 2011., L 145, str. 28.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 82., str. 279.).
- 11 Nakon proizvodnje Exter je odlučio da neće ponovno izvoziti dio predmetnih proizvoda, nego da će završiti carinski postupak unutarnje proizvodnje. Prijavio je te proizvode za njihovo puštanje u slobodan promet u pošiljkama između 4. veljače i 26. kolovoza 2014.
- 12 U predmetnim deklaracijama Exter je naveo da predmetni proizvodi proizlaze iz carinskog postupka unutarnje proizvodnje uz primjenu suspenzivnog sustava, opisao te proizvode kao „hidrolizate bjelančevina” i naveo tarifni podbroj 2106 90 92 kombinirane nomenklature iz Priloga I. Uredbi Vijeća (EEZ) br. 2658/87 od 23. srpnja 1987. o tarifnoj i statističkoj nomenklaturi i o Zajedničkoj carinskoj tarifi (SL 1987., L 256, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 12., str. 3.), u verzijama koje uzastopno proizlaze iz Uredbe Komisije (EU) br. 1006/2011 od 27. rujna 2011. (SL 2011., L 282, str. 1.) i Provedbene uredbe Komisije (EU) br. 927/2012 od 9. listopada 2012. (SL 2012., L 304, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 23., str. 3.). Osim toga, Exter je od nadležnog nizozemskog carinskog tijela (u daljnjem tekstu: carinsko tijelo) zahtijevao da za izračun carinskog duga primijeni povlaštenu stopu od 8,9 %, predviđenu Uredbom br. 732/2008.
- 13 Povlaštena tarifna mjera iz točke 10. ove presude obustavljena je u razdoblju od 1. siječnja 2014. do 31. prosinca 2016. Ta je obustava dakle bila na snazi kada je Exter prijavio predmetne proizvode za njihovo puštanje u slobodan promet. Zbog toga carinsko tijelo nije primijenilo povlaštenu stopu od 8,9 %, nego je dugovane carine odredilo uzimajući u obzir stopu od 12,8 %.
- 14 Gerechtshof Amsterdam (Žalbeni sud u Amsterdamu, Nizozemska) odlučivao je o sporu koji se odnosi na pitanje je li carinsko tijelo moralo uzeti u obzir povlaštenu tarifnu mjeru koja je bila na snazi za godine 2012. i 2013. tijekom izračuna iznosa carinskog duga koji se duguje na temelju puštanja predmetnih proizvoda u slobodan promet za 2014. Taj je sud smatrao da u situaciji poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku iznos carinskog duga u skladu s člankom 121. stavkom 1. Carinskog zakonika treba izračunati na temelju elemenata izračuna poreza koji su svojstveni robi koja se uvozi u vrijeme prihvaćanja deklaracije za stavljanje te robe u postupak unutarnje proizvodnje. Navedeni je sud među ostalim naveo da između stranaka nije sporno da je u vrijeme stavljanja predmetnih proizvoda u postupak unutarnje proizvodnje Exter ispunjavao sve uvjete za primjenu povlaštene stope od 8,9 %, u slučaju da je u tom trenutku prijavio te proizvode za njihovo puštanje u slobodan promet i zahtijevao

primjenu dotične povlaštene tarife. Gerechtshof Amsterdam (Žalbeni sud u Amsterdamu) iz toga je zaključio da je u tom slučaju carinsko tijelo bilo dužno primijeniti povlaštenu stopu od 8,9 % prilikom izračuna carinskih dugova koji proizlaze iz deklaracija za puštanje u slobodan promet.

- 15 Odlučujući o žalbi državnog tajnika za financije, Hoge Raad der Nederlanden (Vrhovni sud Nizozemske) u odluci kojom se upućuje zahtjev izlaže dva moguća tumačenja izraza iz članka 121. stavka 1. Carinskog zakonika.
- 16 Sud koji je uputio zahtjev objašnjava, kao prvo, da bi se članak 121. stavak 1. Carinskog zakonika mogao tumačiti na način da „elementi izračuna poreza” u smislu te odredbe obuhvaćaju uvozne carine i povlaštene tarifne mjere iz članka 20. stavka 3. tog zakonika. Prema tom tumačenju traženi iznos, i za robu u nepromijenjenom stanju ili dobivene proizvode, bio bi onaj koji bi se dugovao da uvezana roba nije bila stavljena u carinski postupak unutarnje proizvodnje uz primjenu suspenzivnog sustava nego izravno puštena u slobodan promet. U predmetnom slučaju to bi značilo da se na predmetne proizvode u skladu s člankom 121. stavkom 1. Carinskog zakonika primjenjuju uvozne carine iz njegova članka 20. stavka 3. točke (c), koje su se uobičajeno primjenjivale na hidrolizate u vrijeme prihvaćanja deklaracija za stavljanje te robe u postupak unutarnje proizvodnje, odnosno povlaštena stopa od 8,9 %, te se je stoga Exter mogao koristiti primjenom te stope za 2014. godinu.
- 17 Kao drugo, sud koji je uputio zahtjev izlaže tumačenje prema kojem se pojam „elementi izračuna poreza” u smislu Carinskog zakonika ne odnosi na uobičajene i povlaštene stope. On naglašava da se, barem u Nizozemskoj, prilikom određivanja iznosa tih carina, davanja i drugih poreza koji se zakonski potražuju konceptualno razlikuju, s jedne strane, primjenjive tarife u obliku uobičajenih stopa ili specifičnih davanja i moguće (povlaštene) tarifne mjere i, s druge strane, elementi izračuna poreza na koje se te stope i tarifne mjere moraju primijeniti, kao što su vrijednost, masa ili količina robe. Tvrdi da se tim tumačenjem štiti načelo prema kojem se carine izračunavaju s obzirom na pravnu i činjeničnu situaciju koja je postojala u trenutku nastanka carinskog duga. Takvo bi tumačenje u predmetnom slučaju značilo da se Exter nije mogao koristiti primjenom povlaštene tarifne mjere za 2014. s obzirom na to da je u trenutku kad je trebalo izračunati carinski dug, tj. na datum prihvaćanja deklaracije za puštanje u slobodan promet, ta mjera bila obustavljena, pa je stoga uobičajena stopa bila ponovno primjenjiva.
- 18 Iako je sud koji je uputio zahtjev skloniji drugom tumačenju, smatra da glede pravilnosti njegove analize svejedno postoji razumna sumnja.
- 19 U tim je okolnostima Hoge Raad der Nederlanden (Vrhovni sud Nizozemske) odlučio prekinuti postupak i postaviti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Dovodi li članak 121. stavak 1. [Carinskog zakonika] do toga da se povlaštena tarifna mjera, čija primjena za uvoznju robu dolazi u obzir u trenutku njezina stavljanja u postupak unutarnje proizvodnje uz primjenu suspenzivnog sustava, može uzeti u obzir čak i u slučaju određivanja iznosa carinskog duga koji nastaje pri puštanju te robe u neizmijenjenom odnosno izmijenjenom stanju u slobodan promet ako je ta mjera obustavljena u vrijeme prihvaćanja deklaracije za puštanje u slobodan promet?”

O prethodnom pitanju

- 20 Svojim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 121. stavak 1. Carinskog zakonika tumačiti na način da mu se protivi primjena povlaštene tarifne mjere koja dovodi do smanjene carinske stope, koja je bila na snazi u trenutku prihvaćanja deklaracije za stavljanje robe u postupak unutarnje proizvodnje, ali koja je obustavljena na datum prihvaćanja deklaracije za puštanje te robe u slobodan promet.

- 21 U skladu s člankom 121. stavkom 1. Carinskog zakonika, u okviru postupka unutarnje proizvodnje, u slučaju nastanka carinskog duga, iznos duga utvrđuje se na temelju elemenata izračuna poreza koji se primjenjuju na uveznu robu u vrijeme prihvaćanja deklaracije za stavljanje te robe u postupak unutarnje proizvodnje.
- 22 Sud koji je uputio zahtjev stoga se pita o tome treba li pojam „elementi izračuna poreza”, u smislu te odredbe, tumačiti na način da se odnosi i na uobičajene i povlaštene stope carina ili na način da se ograničava na elemente izračuna poreza na koje se te stope moraju primijeniti, poput tarifnog razvrstavanja, carinske vrijednosti, količine, prirode ili podrijetla robe.
- 23 Prije svega valja navesti da pojam „elementi izračuna poreza” nije definiran Carinskim zakonikom i da Carinski zakonik radi utvrđenja značenja i dosega tog pojma ne upućuje na pravo država članica.
- 24 U tom pogledu valja podsjetiti na to da prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda iz zahtjeva za ujednačenu primjenu prava Unije kao i načela jednakosti proizlazi da se izrazi odredbe prava Unije, koja ne sadržava nikakvo izravno upućivanje na pravo država članica radi utvrđenja njezina smisla i dosega, moraju u pravilu autonomno i ujednačeno tumačiti u cijeloj Europskoj uniji uzimajući u obzir kontekst odredbe i cilj koji se želi postići propisom o kojem je riječ. Stoga pojam „elementi izračuna poreza” iz članka 121. stavka 1. Carinskog zakonika, s jedne strane, treba smatrati autonomnim pojmom prava Unije i, s druge strane, treba tumačiti vodeći računa o cilju koji se predmetnim propisom želi postići i kontekstu u kojem se taj članak nalazi (vidjeti u tom smislu presudu od 11. svibnja 2017., *The Shirtmakers*, C-59/16, EU:C:2017:362, t. 21. i 22.).
- 25 U pogledu cilja postupka unutarnje proizvodnje, valja podsjetiti na to da članak 114. stavak 1. Carinskog zakonika određuje, među ostalim, da taj sustav dopušta da se koristi u carinskom području Zajednice u jednoj ili više proizvodnih radnji, roba koja nije roba Zajednice i koja je namijenjena ponovnom izvozu iz carinskog područja Zajednice u obliku dobivenih proizvoda, s tim da ta roba ne podliježe plaćanju uvoznih carina ni mjerama trgovinske politike. U skladu s člankom 114. stavkom 2. točkom (a) tog zakonika, taj oblik postupka unutarnje proizvodnje naziva se „suspenzivni sustav”. U skladu s člankom 114. stavkom 2. točkama (c) i (d) tog zakonika, dobiveni proizvodi su svi proizvodi nastali proizvodnim radnjama, kao što su obrada ili prerada robe.
- 26 Ponovni izvoz robe u obliku dobivenih proizvoda izvan carinskog područja Unije uvjet je za primjenu postupka unutarnje proizvodnje. Iz toga proizlazi da se potonji može zakonito primijeniti samo ako je roba stvarno namijenjena izvozu izvan carinskog područja Unije, kao što se to navodi u odredbama članka 537. Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredaba za provedbu Uredbe Vijeća br. 2913/92 (SL 1993., L 253, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 1., str. 3.), kako je izmijenjena Uredbom Komisije (EZ) br. 993/2001 od 4. svibnja 2001. (SL 2001., L 141, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 12., str. 37.), prema kojima onaj koji podnosi zahtjev za odobrenje mora imati „namjeru ponovnog izvoza” predmetne robe (vidjeti u tom smislu presudu od 4. lipnja 2009., *Pometon*, C-158/08, EU:C:2009:349, t. 23.).
- 27 U tom pogledu Sud je pojasnio da je postupak unutarnje proizvodnje, a koji dovodi do suspenzije carina, iznimna mjera koja služi za olakšavanje odvijanja određenih gospodarskih aktivnosti (vidjeti u tom smislu presudu od 14. siječnja 2010., *Terex Equipment i dr.*, C-430/08 i C-431/08, EU:C:2010:15, t. 42.). Naime, iz svih pravila koja čine njegov pravni sustav proizlazi da je cilj samog postupka unutarnje proizvodnje izuzeti od carina samo robu koja je na carinsko područje Unije uvezena samo privremeno, kako bi se obradila, popravila ili preradila, a potom ponovno izvezla, pri čemu se tako izbjegava penaliziranje gospodarske aktivnosti država članica Unije (presuda od 4. lipnja 2009., *Pometon*, C-158/08, EU:C:2009:349, t. 24.).

- 28 S obzirom na navedeno, iz članka 120. Carinskog zakonika proizlazi da se roba u nepromijenjenom stanju ili dobiveni proizvodi mogu staviti u slobodan promet, što dovodi do nastanka carinskog duga u skladu s člankom 121. tog zakonika.
- 29 Također valja uzeti u obzir činjenicu da su povlaštene tarifne mjere poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku dio sustava općih carinskih povlastica koji je Vijeće Europske unije utvrdilo u uredbi koja se primjenjuje određeno vrijeme. Međutim, kao što je to Europska komisija pravilno istaknula, ako bi pojam „elementi izračuna poreza” iz članka 121. stavka 1. Carinskog zakonika obuhvaćao primjenjive stope carina, gospodarski subjekt mogao bi izabrati da dulje vrijeme stavi robu u postupak unutarnje proizvodnje, kako bi je pustio u slobodan promet tek nakon što je povlaštena stopa obustavljena ili ukinuta, i stoga bi se na tu robu primjenjivala smanjena carinska stopa iako bi se na isti proizvod koji uvozi drugi subjekt u trenutku tog puštanja u slobodan promet primjenjivala uobičajena stopa. Mogućnost dovođenja do takvog narušavanja tržišnog natjecanja bila bi protivna cilju postupka unutarnje proizvodnje, kako je naveden u točki 27. ove presude.
- 30 Kad je riječ o kontekstu u kojem se nalazi članak 121. stavak 1. Carinskog zakonika, tu odredbu valja tumačiti s obzirom na članak 121. stavak 2. tog zakonika. Ta potonja odredba predviđa da ako je u vrijeme prihvaćanja deklaracije za stavljanje te robe u postupak unutarnje proizvodnje uvozna roba ispunila uvjete kvalitete za primjenu povlaštenog tarifnog postupanja u okviru carinskih kvota ili plafona, navedena roba ispunjava uvjete za svako postojeće povlašteno tarifno postupanje za istovjetnu robu u vrijeme prihvaćanja deklaracije za puštanje robe u slobodan promet.
- 31 Međutim, stavak 2. članka 121. Carinskog zakonika bio bi suvišan ako bi pojam „elementi izračuna poreza” iz stavka 1. tog članka trebalo tumačiti na način da obuhvaća uobičajene i povlaštene stope carina.
- 32 Stoga taj pojam treba tumačiti na način da ne obuhvaća uobičajene i povlaštene stope carina nego samo elemente na koje se te stope primjenjuju.
- 33 Kao što je to pravilno istaknuo sud koji je uputio zahtjev, pojam „elementi izračuna poreza” u skladu je s načelom prema kojem se carine izračunavaju s obzirom na situaciju koja je postojala u trenutku nastanka carinskog duga.
- 34 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na postavljeno pitanje valja odgovoriti da članak 121. stavak 1. Carinskog zakonika treba tumačiti na način da mu se protivi primjena povlaštene tarifne mjere koja dovodi do smanjene carinske stope, koja je bila na snazi u vrijeme prihvaćanja deklaracije za stavljanje robe u postupak unutarnje proizvodnje, ali koja je obustavljena na datum prihvaćanja deklaracije za puštanje te robe u slobodan promet.

Troškovi

- 35 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (sedmo vijeće) odlučuje:

Članak 121. stavak 1. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice treba tumačiti na način da mu se protivi primjena povlaštene tarifne mjere koja dovodi do smanjene carinske stope, koja je bila na snazi u vrijeme prihvaćanja deklaracije za stavljanje robe u postupak unutarnje proizvodnje, ali koja je obustavljena na datum prihvaćanja deklaracije za puštanje te robe u slobodan promet.

Potpisi